

NICHLEN ROCK

INFO

u
r
o
p
p
a

oktober
1973

LAY=OUT

P. HERMANS = J. HANSEN.

Inholds opgave.

1. ALICE COOPER.
2. DAVID BOWIE.
3. T. REX.
4. LOW REED.

UTOPIA = ELSLØØ.

GALGEN HUMOR

Alice Cooper is een man met gevoel voor theater. Hij weet het onderscheid. Een succes van Alice is behalve een muzikale gebeurtenis, ook een voorwerp in een spectaculair dinget dat door de pers en het publiek dan op een podium belandden. Daar begint de Alice-erfgoed zijn muziek over te brengen. Hij is begonnen een typische artistiek uit de schijn van Andy Warhol en Frank Zappa. In de Amerikaanse school eigenlijk, werd de New Yorker even anderszins de laatste tijd sterke invloeden op het theater. Daarzijds leidt dat tot Hollywoodachtige sterren als David Cassidy, anderzijds levert dat een aantal anti-regels van komaat op met Alice Cooper als uitbreker. Alice doet alles wat volgens traditionele showbusiness wetten niet moet doen, hij is te de grante bij het publiek blijven en heeft er trouwens veel succes mee. Dat zegt eigenlijk meer over het publiek dan over Alice Cooper. Een van de showbusiness wetten is, dat je een image zorgvuldig moet opbouwen en daarna alles moet hebben, dat deze image in gevaar kan brengen. Alice Cooper heeft er ink een. Zijn nieuwe single is tot nu toe voor hem zandstroom geweest zijn een nieuwe image aan te maken. School's Out ging gepaard met schattige foto's van Alice samen met schoolmeisjes (hoef je wel weten dat deze plaat bedoeld is om leerlingen korte metten met hun leraren te laten maken), bij Elec- ted liet Alice zich de eed afnemen als laatste formaliteit om presi- dent van de USA te worden en bij zijn laatste single Hello Murray heeft Alice zich met zijn groep als een stel poenige vetuiven vermomd. Niets is Alice te gek. En zijn populariteit is ongeeven- aard. In Amerika is hij momenteel bezig aan de duurste toernee ooit in Amerika gemaakt. Dat heeft allemaal niets meer met nich- tenrock te maken. Alice is de grootste showman, die de popmu- ziek ooit opgeleverd heeft. En op zijn manier van grote waarde, want hij rekent af met doorzichtige gimmicks en goedkope truc- jes, waarmee bepaalde groepen te lang succes hadden.

SCHOOL'S OUT - Alice Cooper (WB 56007) (f 21,-)

De Amerikaanse groep Alice Cooper begint de laatste tijd steeds meer aan populariteit te winnen. Hun laatste single van de gelijknamige LP 'School's Out' prijkt zowaar hoog op de hitlijsten, wat min of meer de definitieve doorbraak van Alice Cooper betekent. De single 'School's Out' geeft precies aan wat voor muziek verder op de LP te beluisteren is. Keiharde meedogenloze, gromme rock, die zo recht voor zijn raap is als het maar kan. Wie de 'West Side Story' destijds gezien heeft (ik 3r) zal af en toe bekende thema's uit deze musical in 'School's Out' herkennen. Toch staan er wel wat contrasten op deze plaat. 'Blue Turk' bijvoorbeeld, swingt vooral door een paar blazers de pan uit en 'Alma Mater' is een rielekste afwisseling temidden van het allesvernietigende geweld, waarop Alice Cooper zo prat gaat. Het laatste nummer 'Grande Finale' doet zijn naam eer aan en is inderdaad een belevens. De schoolbank, het rapport en het wegwerpslijpje dat je op de koop toe krijgt, doet het erg leuk. Alice Co-

alice cooper verovert wereld met
rock, sex en bruto geweld !!

Na drie langspeilers, enkele hitsingles, op de tong lopende optredens, promotiestunts allerlei en zelfs het veto van «nette» Mrs. Whitehouse heeft de groep Alice Cooper een niet onaardige plaats ingenomen in het huidige popwezen. In korte tijd zorgden zij voor enkele schokkende gebeurtenissen waarbij hun vrij harde muziek gekoppeld werd aan een mengeling van show, extravagantie en ook een zekere filosofie. Zelf zien zij zich als de schepers van de rock van en voor de derde generatie of zoals Cooper ons zelf duidelijk wil maken: de rock van die generatie die met de televisie opgroeide en wiens dag grotendeels wordt gevuld door televisiekijken.

Al een hele tijd geleden liepen Alice Cooper, Mike Bruce, Dennis Dunaway, Glen Buxton en Neil Smith samen school en nadien zelfs met zijn vijven artiestenschool. Hier duikt reeds een belangrijk element op om de act die ze thans aanwenden op scene, in het juiste perspectief te plaatsen: «Songs zijn voor hen niet enkel muziek; zij moeten ook een beeld bevatten in zijn geheel, zoals een geslaagd schilderwerk.» Zelfs grootmeester Dali voelt zich tot deze groep aangetrokken en wil graag zijn «Geopoliticus Child» als hoes voor een volgende Cooper-LP laten gebruiken.

Onze kunstenaars vormden aanvankelijk de rockband de Spiders waarna zij onder de nieuwe benaming Nazz meer gehoor vonden bij het publiek. In 1966 verhuisden ze naar Los Angeles en de vroegere Nazz werd thans Alice Cooper gedoopt. Tot voor deze grote ommekeer in hun leven hadden ze hoofdzakelijk in Phoenix gewoond en gewerkt.

Waarom werd een vrouwennaam gekozen voor deze dan toch mannelijke groep, zult u zich afvragen. Cooper geeft ons zelf het antwoord: «Een hypnotiseur uit Phoenix leerde me drie evenwaardige gedaanten te «worden»: man, vrouw en kind.» Als we een band leggen naar hun optredens, merken we meteen het resultaat van deze drievoudigheid. Hun voorkomen is inderdaad vrouwelijk maar hun muziek klinkt krachtig en ruw (= mannelijk) en tijdens de show wordt er nogal wat

met allerlei voorwerpen (= speelgoed) gejongleerd zodat hierin het kinderlijke tot uiting komt.

ALICE COOPER

Dit kan op het eerste gezicht overdreven lijken maar feit blijft dat zij in een mum van tijd een schare jongeren warm wisten te maken voor hun muziek die toch nauw samenhangt met hun ideeën en met de act die ze zichzelf toeigen. Neem hun geschilderde maskers weg, vergeet de niet-muzikale handelingen op scene en houd geen rekening met hun misschien om promotionele redenen extreme verklaringen... dan blijft er toch nog de muziek die, zoals bij dat andere showbeest David Bowie, uit de band springt door sonorische inhoud en originaliteit.

Hun eersteling «Love it to death» is beslist het zwakke broertje, maar toch haalden de fragmenten «Caught in a dream» en «I'm eighteen» een behoorlijke plaats in de Amerikaanse single-lijsten. Na het horen van «Killer» kon men «Love it to dream» zelfs een braaf product heten zowel wat betreft de muziek als wat betreft de inhoud. Alice Cooper bereikte echter pas het status superverdette wanneer de LP «School's out» na een goed uitgekende promotiekampagne haar weg vond naar de grote massa van vooral erg jonge popliefhebbers. Zo had Cooper het trouwens ook gewild:

muziek maken voor de derde generatie. De titelsong werd in de Verenigde Staten en vooral in Groot-Brittannië (het land van de nieuwe popgoden Marc Bolan en David Bowie) een daverende hit; het woord «daverend» liegt er trouwens niet om. Andere hoogtepunten uit deze langspeiler zijn beslist «Gutter Cat» (met een variatie op «West Side Story») en het leuke hoestsontwerp. Hoezen hebben nu eenmaal zo een belangrijke plaats ingenomen dat we dit wel even mogen vermelden.

Na «School's out» meldde Cooper zich aan met «Elected» waarin hij zich kandidaat stelt voor de Amerikaanse presidentsverkiezingen; zijn boa constrictor, die een essentieel onderdeel vormt van het ganse Cooper-gebeuren, zou dan vice-president worden. Leuk, jazeker maar toch te lawaaiig zonder meer. Binnenkort ligt er afweer een nieuwe LP in de platenwinkels en daar kennen wij voorlopig slechts de titel van: «Million Dollar Babies». Vele miljoentjes zullen zijn overwegend jonge aanhangers hem ondertussen wel laten verdienen hebben. Na een sessie met Keith Moon, Rick Grech en Marc Bolan in hoogsteigen persoon blijkt er degelijk materiaal te zijn opgenomen voor een nieuwe single, maar daar hoort u nog wel van. Ondertussen is het duidelijk dat Cooper in al zijn extravagantie

toch een fenomeen is van de «Seventies»-sound. Meer dan T. Rex en Slade heeft hij iets te bieden dat boeit, maar na verloop van tijd zal pas de echtheid en de betekenis hiervan kunnen worden aangeduid. Het masker heeft nog niet alles laten onthullen wat we nodig hebben om Alice Cooper te situeren en te beoordelen. We laten Cooper zelf deze schets afronden: «We acteren als een spiegel... de mensen zien zichzelf door ons. Zij reageren geweldig als ze het niet op prijs stellen maar de «zuiveren», de «echten» genieten ervan omdat ze als zuiveren en in hun echtheid niets te verbergen hebben.»

Iemand zei eens: «Met de zeventiger jaren kwam ook de rock van de derde generatie en ALICE COOPER die ons hielp vinden wie en wat we in feite zijn.»

Alice

Cooper

ALICE COOPER:
„SCHOOLDAYS, THE
EARLY YEARS” - Warner
Bros 2LPset

★ ★ ½

Ik ben al een paar jaar in het bezit van de LP „Easy Action”, die nooit officieel in ons land uitgebracht is. En ondanks het feit, dat de muziek erop niet bepaald lekker in het gehoor ligt, draai ik zeer regelmatig het nummer „Return Of The Spiders”, dat eigenlijk de allereerste hit van de mysterieuze Alice Cooper had kunnen worden. Een ont-

zettend snel nummer, als het ratelen van een machine-geweer, dat zeer goed in elkaar zit. 't Is alleen een beetje iel opgenomen. „Return Of The Spiders” en de rest van „Easy Action” zijn, gekoppeld aan de ook nooit eerder uitgebrachte debuut-LP „Pretties For You”, als „Schooldays, The Early Years” alsnog voor hartstochtelijke Cooper-liefhebbers verkrijgbaar geworden. Er staat verdomd interessante muziek op. De structuren der songs zijn bijvoorbeeld veel knapper dan in Alice z'n huidige werk. Zo'n „10 Minutes Before The Worm”, daarin gebeurt zoveel, dat Zappa het zelfs als voorbeeld voor z'n Mothers uitkoos. Alleen het geluid is wat kaal en de songs zijn vrijwel ondoordringbaar, zodat heel wat fans van Alice na de eerste keer luisteren afgeschrikt zullen worden.

succesfabriek

Helloo, Hooray, let the show begin.' schalt door een overvolle en oververhitte zaal. Dreinerige klanken zwakken af en zwellen aan. Meisjes en jongens staren in extase naar de zeepsopbelletjes op het podium. Daartussen door loopt een beschilderde figuur, die dan rood, dan groen is. Een guillotine doet haar werk, de kop is eraf, en wordt onder gillend enthousiasme aan den volke getoond. Nieuwe zeepsopbelletjes vervagen het uitzicht op de vijfmansformatie die het podium vult, totdat de muziek ijzingwekkend losbarst: er moet een president worden gekozen. De zaal dringt op, dollarbiljetten vliegen door de lucht, hebzucht heeft kleine schermselvingen tot gevolg. Rook, belen, fantasie, sex en geweld, supervertegenwoordigers van de „nichtenrock": miljoenenbedrijf Alice Cooper. Krakende kritieken hebben hen niet kunnen laten verdwijnen. Eerder nog lijkt het of er een stimulerende werking vanuit is gegaan. In ieder geval schijnt Alice Cooper met zijn laatste hit „No More Mr. Nice Guy" — waarin een jonge popster wiens persoonlijkheid verandert nadat hij door de pers kapot is geschreven wordt bezongen — definitief af te willen rekenen met zijn critici. Alice Cooper (zang en mondorgel), Mike Bruce (gitaar en piano), Glen Buxton (sologitaar), Neal Smith (drums) en Dennis Dunaway (bas) hebben hun doel bereikt. Alice Cooper: „Het succes van de groep geeft ons nu de vrijheid en de ruimte waarin het toegeven aan modeverschijnselen toeneemt om alles van onszelf als bijproduct van deze welvaartmaatschappij samen te voegen." Momenteel maakt dit bijproduct een tournee langs 56 steden van de Verenigde Staten. Een toer waar de heren zo'n 13,5 miljoen gulden mee verdienen. Maar de volgestouwde zalen krijgen dan ook waar voor hun geld. De geluidsapparatuur van zo'n drie ton maakt dat er ondanks het soms angst aanjagende gekrijs van het publiek iets te horen is. Mocht dat eventueel toch niet het geval zijn, te zien is er altijd wat. Tot de uitrusting van de Cooper-fabriek behoren onder andere een guillotine, een strop, een

operatietafel, etalagepoppen en belenblaasmachines, alsook een klein dierenpark met onder meer een boa constrictor, een aap en konijnen. Wie hier allemaal nog niet genoeg aan heeft, kan het beste bij het podium gaan staan om zich, als Alice Cooper „Elected" inzet, te verzekeren van enkele dollarbiljetten die bij honderden de zaal in worden gegooid. Ongerustheid is overbodig, Alice Cooper kan het lijden, getuige het door niemand minder dan Salvador Dali ontworpen hologram van Alice, dat de groep voorgaat en in de plaatsen waar zij op zullen treden wordt tentoongesteld.

Het hologram (een driedimensionaal beeld) wordt geprojecteerd in een draaiende cilinder. Het stelt de hersenen van Cooper voor, waarachter hijzelf zichtbaar is. Uit de hersenen druipet aan de achterkant een moorkop en in de hersenen is ook nog Da-

De foto op de hoes die Alice Coopers recente LP „Billion Dollar Babies" (ont)siert (boven).

**ALICE
COOPER**

li's handelsmerk — een zacht horloge — te ontwaren. Volgens Dali symboliseert de moorkop Coopers muziek. Cooper zelf snapt overigens niets van deze creatie, maar Dali is een genie en „onsterfelijk te worden gemaakt door hem is mij alles waard", aldus Alice, die Dali dik veertigduizend gulden voor het hologram betaalde.

Al met al is Alice Cooper een sprekend voorbeeld van de decadentie die in de popmuziek momenteel hoogtij viert. Hits als „Elected", „School's out", Helloo Hooray" en „No More Mr. Nice Guy", maar ook zijn laatste elpee „Billion Dollar Babies" worden door het publiek verslonden. Publiek, vreemd genoeg hetzelfde als dat van de Partridge Family en The Osmonds dat zonder meer de hoes van „Billion Dollar Babies", waarop Alice Cooper met een beschilderde baby staat, accepteert.

Over smaak valt niet te twisten. Of wel?

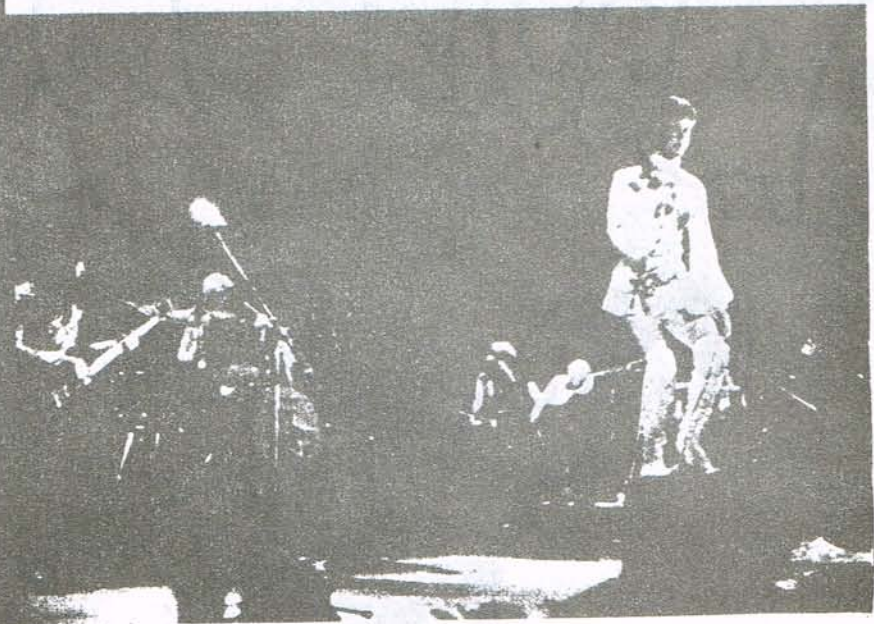
David Bowie

VEROVERT

AFRIKAAN

David Bowie — het popgezicht van de jaren zeventig. De foto's van zijn bizarre, veelkleurige en uiterst fragiele verschijning kennen we veel beter dan zijn muziek. Hij — Engelsman, 26 jaar, getrouwd, vader van zoon Zowie en een zelf verklaard biseksueel — is hoofdman van de nichtenrock genoemd, transvestiet, een opgedirkte harlekijn, een Soho-stripper, een engerd, een aanstellerige homo en uiteindelijk ook een voortreffelijk artiest. Dat laatste is het meeste waar, zeggen ze in Amerika en Engeland waar Bowie gigantisch succesvolle tournees achter de smalle rug heeft. De mensen kwamen voor de sensatie ze zagen een artiest die niet alleen het gezicht, maar ook de muzikale hersenen van de jaren zeventig wil zijn.

in de popgevoelens gesproken tot nu toe zo moeizaam verlopen jaren zeventig liet langzamerhand de grote hentering op komst te zijn. Lang na Beatles, Stones en Who — de fenomenen van de jaren zestig — was het stil. Zo stil dat zowel popbusiness als popkopers in arren moede teruggrepen naar die zoete 'ouwe tijd' naar aan de harde kant de eerste enige echte onvervalste rock & roll en naar de zachte kant het noningzoute werk van mensen als Neil Sedaka, The Shangrilas et cetera. Met name Chuck Berry en in ons eigen land Long Tall Ernie en zijn Shakers hebben er tot hun eigen verbazing van geprofiteerd, maar het wordt tijd dat hun tijd voorbij is en dit decennium zijn eigen gezicht krijgt. Die tijd lijkt — zij het aarzelend nog — aangebroken. Het verschijnsel heeft de namen 'glitterrock' en 'nichtenrock' meegekregen en vindt in de heren Gary Glitter, The

Sweet, Roy, Music, Alice Cooper en David Bowie zijn voornaamste vertegenwoordigers. Glitter, The Sweet en Alice Cooper moeten nu gebreken aan muzikale originaliteit tot de zandgeschieden worden gerekend, de muziek van Roy, Music is in ieder geval voorlopig voor velen nog te 'far out' te noemen, maar de ster van David Bowie is razendsnel rijzende. David Bowie. Ongetuigd het gezicht van 1972 en nog beter het lid van 1973. Elk medium dat zijn lezers niet had produceerd zijn ingetrokken hoofd het gezicht aemt geschiedde de ogen zwart, het haar wortelrood gekleurd en onder deze Pierrot-kop het uiterst fragiele lid gestoken in een veelkleurige humor. Een trend die zijn hoogtepunt vond toen de getrouwde vader van een zoon vorig jaar in het Engelse muziekblad Melody Maker onomwonden verklaarde biseksueel te zijn.

David
Bowie

2 GEZICHTEN.

1 PERSOON. !

DAVID BOWIE
60-IGER JAREN.

DAVID BOWIE
70-IGER JAREN. ←

Bowie heeft gezegd het bespottelijk te vinden dat zoveel ophef werd gemaakt over zijn seksuele aanleg — „ik beschouw die als volstrekt irrelevant; bovendien, de meesten van ons zijn biseksueel” — maar achteraf erkende hij wel zijn fout. De man, vrouw, homo, transvestiet, biseksueel, vader Bowie was uitsluitend belangrijk, uitsluitend onderwerp van gesprek en niet zijn muziek. Er waren uitgebreide tournees door de Verenigde Staten (vorig jaar) en Engeland (vorige maand) voor nodig om de aandacht van pers en publiek terug te brengen naar de kern: Bowies muziek. David Bowie bleek inderdaad een sensatie, maar dan een muzikale. Voor degenen die een Alice Cooper in de overtreffende trap verwachtten een teleurstelling, voor de werkelijk in de ontwikkeling van hedendaagse muziek geïnteresseerden een blijde verrassing.

Waarom dan toch die gimmicks zoals drie keer van kleding veranderen per show; het wortelrode haar; het zilverwitte geglitter van de driemansband die hem ondersteunt? Waarom leidt Bowie de aandacht van zijn muziek af? Het antwoord moet genuanceerd zijn. Bowie zegt: „Ik ben geen transvestiet. Ik zit niet in die scene. Ik heb een jurk gedragen, omdat ik daar zin in had. Meer niet.” Maar daarnaast valt hij ongewoon fel uit tegen de sensatiepers die zijn show misbruikt en alleen het bizarre en zogenaamd „schandalige” eruit

licht. David Bowie maakt een — wat hij noemt — multi-mediashow, waarin de muziek centraal staat, maar alleen, omdat zij omgeven wordt door theater: dans en mime.

Bowie zelf is daar de meester in. Tot verrassing van met name de Amerikanen toonde hij aan te begrijpen, dat theater meer van doen heeft met aanwezigheid, met persoonlijkheid en overtuigingskracht dan met uiterlijke effecten; dat prachtig gecoördineerde bewegingen en goed geplande muziek een zaal veel sneller bereiken dan opgedraaide versterkers en woeste sprongen.

Na zijn van zeven tot vijftieng concerten uitgelopen VS-tournee vorig jaar werd Bowie in de pers vergeleken met een „zachte fee die zich gracieus en delicaat voortbeweegt tussen de hete, harde rock die hij en de zijnen voortbrengen”. Nogal overdreven misschien, maar wel rakend aan de kern van dit fenomeen: tegenstelling. Tegenstelling tussen de gimmicks die hij gebruikt, maar niet nodig heeft, tussen zijn sensuele verschijning en zijn ontkenning van seksuele agressiviteit op het toneel.

David Bowie werd zesentwintig jaar geleden geboren in Brixton, een buitenwijk van Londen. Zijn ouders, gewone, niet rijke niet arme burgers, verloren al gauw greep op hem. David maakte de technische school niet af; zijn belangstelling ging veel meer uit naar de saxofoon en het Tibetaans boeddhisme. Zijn artistiekeit

zocht eerst een uitlaatklep in de commerciële sfeer: in de reclame, maar de muziek nam die plaats al snel in. „David Jones and the Lower Third” heette zijn eerste groep, maar met de toenemende populariteit van Monkee-David Jones, veranderde de toen nog onbekende David Jones zijn achternaam in Bowie. De groep maakte plaats voor een twaalfsnarige gitaar waarmee Bowie Londense clubs langs trok. Hij had voldoende succes om de lp „Love you till Tuesday” op te mogen nemen. Maar de wereld hoorde pas voor het eerst van David Bowie toen de single „Space Oddity” overal naar de toppen van de hitlijsten steeg; dat merkwaardige, maar fascinerende verhaal over een ruimtevaarder die een schone dood in de ruimte verkiest boven een vuil leven op aarde. Het nummer, dat in 1969 uitkwam, maakte Bowie op slag beroemd, zij het voor kort want Bowie was niet van plan op te treden. Net in die jaren had hij hechte banden met een avant-garde dansgezelschap. Daar deed hij ook de dans- en mime-ervaring op die hem tijdens zijn huidige optredens zo goed van pas komt. Maar voor dit succes moest hij eerst diep zakken. Op het dieptepunt van financiële, persoonlijke en artistieke moeilijkheden werd een door hem geraadpleegde advocaat, Tony DeFries, zijn manager. Hij wist platenmaatschappij RCA zodanig te overtuigen van Bowies kwaliteiten dat de platenbonzen tonnen bijdroe-

Het bizarre gezicht

van de jaren zeventig

gen om David in één klap als de superster van „the seventies” te introduceren. David zelf droeg een diamant aan in de vorm van de prachtige lp „The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars”. Na de enorme successen van zijn Amerikaanse en Engelse tournees (58 concerten in anderhalve maand voor 250.000 mensen) en de miljoenenverkoop van zijn nieuwe album „Alladin Sane” lijkt Bowies naam gemaakt. Nederland heeft nog de neiging om wat sceptisch tegen deze geverfde vogel aan te kijken, maar iedereen die hem ooit het prachtige solonummer „My death” van Jacques Brel heeft horen vertolken, weet dat dat zal veranderen. „Wat muziek te vertellen heeft,” zegt Bowie, „kan serieus zijn, maar als medium moet het niet onderzocht, aan de kaak gesteld of serieus genomen worden. Er moet een hoer van gemaakt worden, een parodie. Muziek is de clown, de Pierrot. De muziek is het masker dat de boodschap draagt; muziek is de Pierrot en ik, de artiest, ben de boodschap.” En zijn manager DeFries: „David is een grandioos acteur die nu de rol van rockster speelt. Maar hij kan veel meer. Hij zal de standaard zetten die anderen maar moeten bereiken als ze erbij willen zijn in dit decennium. De meeste groten van nu zijn nog uit de jaren zestig. Bowie is van nu. In 1975 zal hij zijn absolute top bereiken. Niet alleen in muziek, maar ook in de film.”

DAVID BOWIE
Hunky Dory
RCA Victor LSP 4623

David Bowie trok in '68 de aandacht met een enorme wereldhit, 'Space Oddity'. Daarna experimenteerde hij korte tijd met een artistiek 'laboratorium', maar hij trok zich terug toen bleek dat het publiek om zijn hit kwam en niet om de inhoud van het programma. Het enige dat toch aan Bowie herinnerde was een verhoogde omzet van het instrument dat hij bij het realiseren van 'Space Oddity' had gebruikt, de Stylophone. Vorig jaar kwam Bowie in het nieuws door zich in vrouwenkleden te vertonen. Dat bracht de tongen meer in beweging dan een elpee die hij maakte, 'The man who sold the world'. Bowie gaf toe bisexueel te zijn en kreeg in puriteins Engeland heel wat te verduren, zeker toen bleek dat hij en zijn vrouw het nog best met elkaar konden vinden.

Met zijn nieuwe werkstuk, de geniale elpee 'Hunky Dory', trekt hij op voor hem heel wat prettiger wijze de aandacht, die hij verdient. In

plaats van aandacht via sensatie-bladen, krijgt hij schitterende kritieken in 'respektable' muziekbladen.

'Hunky Dory' is mijns inziens tot nu toe de opvallendste plaatprestatie in '72. De muziek is voortreffelijk, heeft een eigen karakter en blijft voorlopig overeind onder veelvuldig draaien. Daarbij komen de soms onbegrijpelijke, altijd persoonlijke en vaak zeer beeldende teksten van Bowie, die door hun vele interpretatie- en gebruiksmogelijkheden heel wat stof tot nadenken geven. Bowie maakt teksten met diverse 'begripsslagen'. Je kunt het verhaal volgen, de onderliggende implicaties betreffende Bowie's karakter proberen te begrijpen, of nadenken over de filosofische inzichten, die hij hanteert. Daarbij valt de argeloze luisteraar zich talloze builen aan alle dubbele bodems en betekenisloze passages. Kortom, je komt er niet uit en dat is nou juist het aardige.

Maar ook zonder diepgaande tekst- of psychoanalyse – volgens Harry Knipschild moet ik toch al afleren een wetenschap te maken van de popkritiek – blijft er heel wat te genieten over.

Bowie zingt met een boeiende, bibberende stem, alsof hij zenuwachtig is, maar toch ook niet. Bowie kan gewoon niet zingen, maar buit zijn onzekere stem zo zeker uit, dat het effect zeer indrukwekkend is. Zijn stem past zich aan de eisen van alle nummers aan.

Bovendien schrijft hij ijzersterke en vaak zeer commerciële melodieën, die op zichzelf al zeer de moeite waard zijn. 'Changes' en 'Life on Mars?', om er slechts twee te noemen, zouden ook met een onbenullige tekst zeer boeiend zijn. 'Changes' is, dacht ik, heel geschikt als single, eventueel gekoppeld aan 'oh! You Pretty Things', losgekoppeld van het vreemde, waarschijnlijk betekenisloze '8 line poem', waarin Bowie's taalgebruik (tactful cactus!) goed naar voren komt. 'Pretty Things' is een ouwe hit van een zekere Peter Noone, een man, die er zeker nooit aan gedacht zal hebben dat zijn nietszeggende nummer door Bowie gebruikt zou worden om er een theorie over een beter soort mens mee aan de orde te stellen! De Homo Superior.

Bowie snijdt een aantal zowel eerlijke, bizarre als onzinnige thema's aan. 'Life on Mars?' vind ik een schitterend, vreemd nummer, met een wezenloos knappe koppeling tussen de science fiction en werkelijkheid, allebei even doelloos en triviaal. (In hoeverre Bowie's gedachten over de ruimte, daarin een betere vorm van leven (de Homo Superior) veronderstellen, zou ik wel eens willen weten.) In dit nummer benadert hij de magnifieke snikstem, die Gene Pitney vroeger zo mescherp beheerste.

Op de sessies werd hij bijgestaan door de alleskunner: Rick Wakeman (piano) en gitarist Michael Ronson, uitmuntende en smaakvolle popmusici, waar we nog wel mee van zullen horen. 'I'm not a prophet or a stone age man just a mortal with potential of a superman' zingt Bowie in 'Quicksand', voorlopig ben ik geneigd hem gelijk te geven

RCA may later release "Life on Mars" as the next David Bowie single.

The track is from the album "Hunky Dory," and has proved to be a show-stopping number on Bowie's current British tour.

Apart from teething troubles with sound in Aberdeen, last week, the Bowie entourage has been experiencing "some pretty wild scenes," according to Rodney Burbeck, of RCA. "Glasgow gave him an incredible welcome. It was the usual Green's Playhouse first-class rock and guts show," he told MIM.

Meanwhile strange changes have taken place in the Bowie camp. Cherry Vanilla, who was acting as Bowie's publicist, has left for America, along with Bowie's personal photographer, Lee Black Childers.

**ZO BEGROETEN
DAVID BOWIE
EN LOU REED
ELKAAR** →

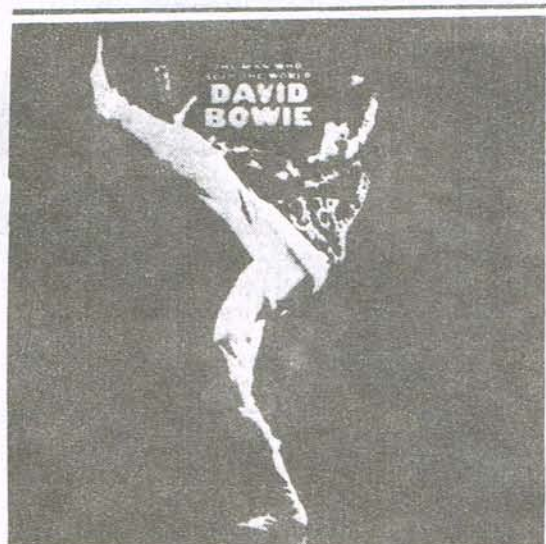
Foto: HANS JONKER,
STEIN

LOU REED ONTDEKTE 'T DAVID BOWIE PERFECTIENEERDE 'T EN PRODUCEERDE LOU REED GEVOLG: TRENDSETTERS 1973 (EN HOE)

'SPACE ODDITY'
Unwashed And Somewhat Slightly Dazed; Space Oddity; Letter To Hermione; Cygnet Committee; Janine; An Occasional Dream; The Wild Eyed Boy From Freecloud; God Knows I'm Good; Memory Of A Free Festival.

'THE MAN WHO SOLD THE WORLD'
The Width Of A Circle; All The Madmen; Black Country Rock; After All; Running Gun Blues; Saviour Machine; She Shook Me Cold; The Man Who Sold The World; The Supermen.

'HUNKY DORY'
 Changes; Oh! You Pretty Things; Eight Line Poem; Life On Mars?; Kooks; Quick-sand; Fill Your Heart; Andy Warhol; Song For Bob Dylan; Queen Bitch; The Bewlay Brothers.

DAVID BOWIE

'THE RISE AND FALL OF ZIGGY STARDUST AND THE SPIDERS FROM MARS'
 Five Years; Soul Love; Moonage Day-dream; Starman; It Ain't Easy; Lady Stardust; Star; Hang On To Yourself; Ziggy Stardust; Suffragette City; Rock 'n' Roll Suicide.

TRENDS SETTER
 NUMMERO 1

'ALADDIN SANE'

Watch That Man - Aladdin Sane - Drive In Saturday - Panic In Detroit - Cracked Actor - Time - The Prettiest Star - Let's Spend The Night Together - The Jean Genie - Lady Grinning Soul.

david bowie:

Alhoewel ie het van David Bowie misschien niet zou verwachten, werd hij heel gewoon in 1947 in Brixton, een voorstad van Londen, geboren als David Robert Jones. Na een tijdje verhuisde de familie Jones van Brixton naar het platteland van Yorkshire en ging wonen in een heel oude boerderij. Later zou Bowie hierover zeggen: „Het enorme verschil tussen de achterbuurten van Londen en de rust op het platteland hebben mij een vrij tweeslachtige houding meegegeven”. Davidje ging braaf naar school, maar het enige uurtje dat hij eigenlijk leuk vond was het tekenuurtje, en dat bleef zo in al Davids' schooljaren. Op zestienjarige leeftijd had hij dan ook zo genoeg van school dat hij er af ging en een baantje aannam bij een reclamebureau. Hij haatte deze baan zo mogelijk nog meer dan de school en na een half jaar was hij daar dan ook verdwenen. Tussen de bedrijven door begon Bowie saxofoon te spelen (een typisch Bowie-trekje trouwens, saxofoon gaan blazen als iedereen gitaar gaat leren spelen) en na een tijdje zette hij een groepje op poten dat hij 'David Jones and the Lower Third' noemde.

TAMLA MOTOWN

Hij vond het platteland van Yorkshire niet de inspirerende omgeving voor een zich ontplooiend artiest en daarom verhuisde hij naar Londen, waar hij in een oude vrachtauto ging wonen, die geparkeerd stond voor de Marquee Club. In deze tijd ging Davids muzikale interesse eigenlijk uit naar de Tamla Motown muziek, maar spelen volgens de regels kon hij nu eenmaal niet. Hij zocht

het meer in de keiharde muziek zoals bijvoorbeeld de High Numbers — de latere Who — die maakte. Na enige tijd maakte Bowie's groep een heleboel lawaai, dat wel, maar het succes bleef uit. Meerdere malen werden ze van het toneel afgefloten en alhoewel de groep steeds harder ging spelen bleef alles even slecht gaan. Toen kwamen de Monkees met hun beroemde Davy Jones en David moest zijn naam wel veranderen in Bowie. De groep ging van pure ellende uit elkaar en David probeerde zijn leven een beetje op orde te brengen. Eén van Bowie's allerbelangrijkste principes was, en is, nooit iets te doen wat een ander eerder heeft gedaan, dus origineel te blijven en niet na te bouwen. En... Bowie vond iets nieuws. De 'Grashopper' (Sprinkhaan) zoals hij in Engeland wordt genoemd begon akoestische gitaar te spelen, verde zijn haar blond, knipte het in het bekende 'rattekoppie', en schreef 'Space Oddity'. En zie, de sprinkhaan werd ineens uitgeroepen tot de meestbelovende ster van 1968, hij kwam met iets origineels; terwijl de toenmalige sterren zongen over sociale ongerechtigheden en onbeantwoorde liefde, zong hij over een jongen die in een ruimteschip zit en daar ineens tot 't inzicht komt dat het leven daarboven veel rustiger is dan op aarde, waar hij na zijn terugkeer helemaal gebruikt zal worden door de commercie en de reclame.

SPANNINGEN

Het leek er op dat Bowie eindelijk loon naar werken zou gaan krijgen, maar, wee o wee, David werkte te hard. De spanningen, de

tournees die hij maakte, alleen: zonder begeleidingsgroep, proberen de belangstelling van het publiek te hebben en te houden, werden hem allemaal een beetje te veel. Hij klapte dicht en verdween voor een tijdje in de richting van Schotland, waar hij zich door een Tibetaanse leermeester in het Boeddhisme liet onderwijzen. Tenminste... onderwijzen... Bowie zei er zelf over: „Eigenlijk leert hij me niets, ik stel gewoon vragen en hij beantwoordt ze met een andere vraag, bijvoorbeeld, ik vraag: wat ligt er aan het einde van de weg? Dan zegt hij: Loop die weg dan af”. Ook deed Bowie in die tijd veel aan toneelspelen: mime wel te verstaan, en hij ontdekte dat deze kunst hem goed te pas zou kunnen komen bij de uitvoering van de vele ideeën die in z'n hoofd opborrelden. Hij hield van het toneel, meer nog, hij was acteur in hart en nieren, en hij zocht een weg om de muziek, de Rock 'n Roll, én het toneel met elkaar te verenigen, en tot op de dag van vandaag is Bowie nog steeds bezig met dit idee.

ENGELAND-AMERIKA-ENGELAND

Na zijn eerste LP 'Space Oddity', maakte hij 'The Man Who Sold The World'. In Engeland werd deze nieuwe plaat bijna niet opgemerkt, maar in Amerika ging het nu des te beter.

Dus besloot Bowie naar Amerika te gaan. Ieder deeltje van de plaat werd daar uitgeplozen op de 'verborgen persoonlijkheid', die erachter zou moeten zitten. Bowie bleef twee jaar in de States en was blij dat men hem daar tenminste een beetje waardeerde. Na die twee jaar was hij het constante uitgepluis en geanalyseer van de Amerikaanse muziekers echter zo verschrikkelijk beu dat hij, ondanks zijn verbittering om de weinige erkenning in zijn vaderland, terugging naar Engeland. Hij maakte de LP 'Hunky Dory' en langzaam maar zeker begon hij ook Engeland te veroveren. De bekende Engelse oogkleppen vielen af en men zag Bowie zoals hij eigenlijk is: een energiek man, propvol nieuwe ideeën die de huidige muzikawereld een flinke schoonmaakbeurt zouden kunnen geven. Nu wordt Bowie door z'n Engelse fans (en dat zijn er heel wat) op handen gedragen.

SCHOKKEND

Davids' act werd steeds vrouwelijker, schokkender. Sommige mensen dachten zelfs dat hij 'niet helemaal lekker' was. Bowie is echter gelukkig getrouwd met een zekere Angela en ze hebben een zontje dat Zowie heet. Bowie zei over alle roddelpraatjes dat hij 'gewoon' een tweede Garbo wilde zijn. Het is altijd al Bowie's bedoeling geweest de mensen te schokken. En daar is hij inmiddels aardig in geslaagd.

BEZORGD

Op het ogenblik maakt Bowie zich eigenlijk maar over één ding echt bezorgd en dat is de populariteit die hij op het ogenblik 'geniet'. Hij is een echte superstar en dat is, volgens Bowie, een zeer zorgelijke zaak, want, hoe hoger je opgehemeld wordt, hoe hoger je komt, dus als je eenmaal over je maximum heen bent, d.w.z. de piek van je prestaties, hoe dieper je valt als de mensen je niet interessant genoeg meer vinden...

T. Rex is een groep die volledig rond de figuur van Marc Bolan is opgebouwd. Deze bijzonder knappe muzikale kerel, met weelderige haardos, is niet enkel de stuwkracht van de groep, hij is ook het image van de groep. Hij is in feite T. Rex.

Heel wat jaren geleden begon Marc, samen met Steve Took, vrij progressieve — in die tijd « underground » — muziek te spelen onder de naam Tyrannosaurus Rex. Liefhebbers van zulke popmuziek waren zeer entoesiast, vooral Marc Bolan had het in korte tijd waargemaakt. Wat de preciese aanleiding was, weet niemand maar Marc liet totaal onverwacht Steve Took bij zijn bongo's, conga's en drumstel zitten en vormde ploeg met Micky Finn.

Om wat meer muzikale ruimte te krijgen werd de groep versterkt met bassist Steve Currie en drummer Will Legend. Dat Marc weg was van elektronische rock wist inmiddels wel de ganse popwereld. Een eerste poging van zijn specialiteit was « Ride a White Swan ». Het werd een eerste hit! Marc Bolan was het nieuwe idool. Hij had een nieuw geluid gekreerd. Maar Marc bleef bescheiden.

GET IT ON

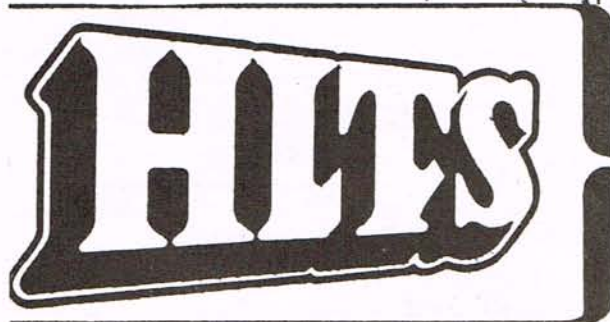
Het geluid van T. Rex en het image van de groep waren zo origineel dat kommercieel sukses gewaarborgd was. « Ride a white swan » kreeg een opvolgertje : « Hot love ». T. Rex haalde daarmee de Europese hitlijsten en alleen Amerika had nog wat tijd nodig voor dat nieuw Engels geluid. Met « Get it on » ging het dan in Amerika stukken beter. De hitsingles van T. Rex bleven elkaar opvolgen tot enkele maanden terug. « Solid gold, easy action » was dan ook niet meer zo'n overdonderend sukses. De oorzaak staat misschien een beetje in verband met de nieuwe rage in de popwereld. De sterren met een bisexueel image enerzijds, en de teenybopergroepen als Slade, Osmonds en Jackson Five anderzijds hebben waarschijnlijk ook heel wat T. Rex-fans aangesproken.

FILM MET RINGO

Nog steeds heeft de pers het over de film die Ringo Starr maakte onder de titel « Born to Boogie ». Door heel wat popcritici werd de film niet als een enorme prestatie onthaald. Misschien wel een ongelukkig toeval, want in de tijd van de première had iedereen het over de nieuwe Tommy. Wel een beetje vreemd, maar toen Ringo Star druk bezig was deze T. Rex film te produceren had niemand belangstelling voor zijn persoon. Ringo produceerde een film van een groep die bijna zo populair was als hijzelf, maar dan enkele jaren terug. De vroegere Beatle-fans hebben hun idolen wellicht een beetje vergeten, ze

HITMAKERS V/D JAREN
70
70

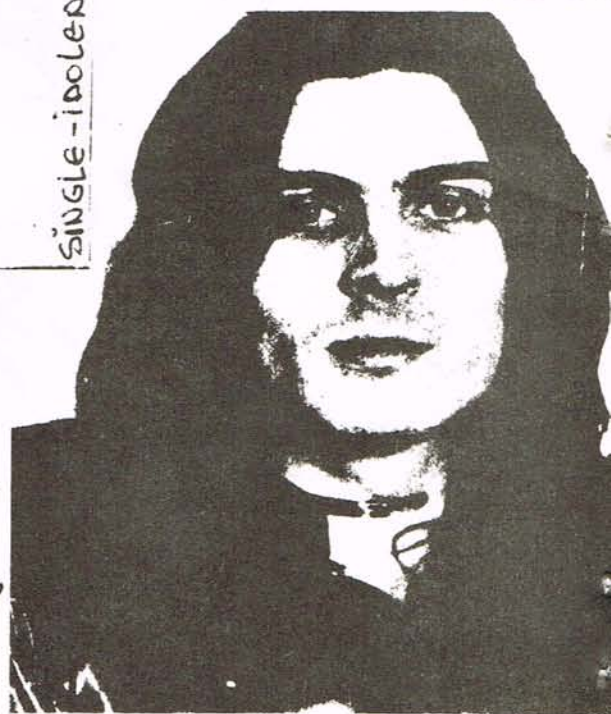

Marc★
Bolan

Mickey
Finn

T. REX

Marc Bolan
maakt de
show

single-idolen

T.REX

Eens, en dat is nog niet zo lang geleden, had Marc Bolan (zanger/gitarist van de Engelse groep T.Rex) niets in te brengen. Zijn eerste televisieoptreden was een grote flop en zijn eerste single behaalde een oplaag van nog geen tweehonderd. De opbrengst was nauwelijks voldoende voor een paar nieuwe sokken. Tot 1970 moest de nu 26-jarige Bolan wachten op zijn eerste hit. Toen schoot zijn compositie Ride A White Swan naar de top van de hitparade. Op Ride A White Swan volgden Hot Love, Get It On, Jeepster, Telegram Sam, Metal Guru en Children of The Revolution. Singles die onveranderlijk topposities op de hitparade bereikten. Bolan schrijft alle T.Rexnummers zelf. Behalve hiermee, houdt hij zich ook intensief bezig met dichten en het schrijven van sciencefiction-verhalen. Twee jaar geleden kwam er zelfs een gedichtenbundel (The warlock of love) van hem uit, die in Engeland een bestseller werd.

Waarom zijn singles zo plotseling hits werden, begrijpt Bolan niet goed. „Vanaf het begin heb ik me nooit speciaal op het maken van singles toegelegd. Ik ben een albumartiest en als een album klaar is, wordt er één song uitgezocht voor een single. Wel heb ik me die eerste jaren natuurlijk afgevraagd waarom mijn platen het niet deden. Ik was ervan overtuigd dat het materiaal goed was. Daar kon het volgens mij nooit aan liggen. Toen ben ik het gaan zoeken in de promotie, in de advertenties, in de platenhoezen, in alles dus wat met onze presentatie te maken had. De resultaten ken je. Op onze naam alleen al werd Ride A White Swan redelijk verkocht. De single kwam onder in de hitparade toen de BBC het nog niets eens draaide. Het grote publiek vond dat klaarblijkelijk een rare zaak en is de plaat toen maar gaan kopen. Vanaf dat moment zijn we niet meer uit de hitparade geweest. Onze singles vlogen de winkels uit. Van Get It On bijvoorbeeld,

werden vijf miljoen exemplaren verkocht. Het bereikte alle grote markten. In Duitsland werd het nummer één en ook in Amerika kwam het in de Top Tien terecht. In Amerika zijn we trouwens nog niet zo populair als in Engeland. Maar dat komt nog wel. Van Telegram Sam werden er op de dag dat de plaat voor het eerst in de winkel lag, al 300.000 exemplaren verkocht. Niet zo gek dus. In Nederland lukt het allemaal nog niet zo best. Waar het aan ligt? Nee, dat zou ik niet kunnen zeggen. Maar ik vind het ook niet zo belangrijk. Het is toch maar een klein land.”

„Op het ogenblik worden er nog al wat oude opnamen opnieuw uitgebracht. Wat vind je daarvan?” Bolan: „Dat ze aan het re-releasen geslagen zijn, vind ik niet erg. Ik verdien er alleen maar aan. Dat ze voorwenden dat het nieuw materiaal is, vind ik wel kwalijk. My People Were Fair bijvoorbeeld, een album dat vier jaar geleden op de markt werd gegooid, staat momenteel in de hitparade. En iedereen maar denken dat het recente opnamen zijn. Kijk, dat is een lullige zaak. Op die manier stink je erin. Je moet de markt niet overvoeren.”

„Waarom besloot je de groep uit te breiden?” Bolan: „Dat is na het uitbrengen van het album Beard Of Stars op advies van producer Tony Visconti gebeurd. Hij dacht dat het onze sound ten goede zou komen. Ride A White Swan was ook typisch een nummer dat een basgitarist nodig had. Nou, en toen hebben we Steve Currie aange trokken. Ach, zo iets is een kwestie van uitproberen. Op een gegeven moment moet je het gewoon doen. Straks breiden we de groep misschien nog wel met een stel mensen uit. Op onze laatste langspeler The Slider verzorgen Howard Kaylan en Mark Volman (ex-Turtles, ex-Mothers, nu lid van Pure Food & Drug Act) de achtergrondkoortjes. Wie weet komen ze straks nog in vaste dienst.” „Hou je veel geld aan het muziek

maken over?” Bolan: „Dat valt zwaar tegen. Van de omzet van een hit die je zelf geschreven hebt, krijg je ongeveer vijf procent in handen. Een lachertje dus. Hot Love bijvoorbeeld heeft een omzet van 100.000 pond gemaakt. Daar kreeg ik dus 5000 pond van in handen. En daar moet dan nog belasting af. Te gek, hoor. Vijfennegentig procent van de omzet gaat naar mensen die er niets mee te maken hebben. Naar mensen die de plaat meestal nooit gehoord hebben. Op het ogenblik ben ik druk aan het onderhandelen met m'n platenmaatschappij. Voortaan wil ik op z'n minst vijftien procent van de omzet ontvangen. Als ze er niet mee akkoord gaan, kap ik er mee. Dan begin ik een eigen platenmaatschappij. Dat is niet zo moeilijk. Er zijn meer groepen die daartoe zijn overgegaan.”

„Is succes belangrijk voor je?” Bolan: „Natuurlijk. Ik heb er jaren lang voor gevochten. In het begin wist ik van gekheid niet wat ik moest doen. Ik heb tijden gehad dat ik huilde van blijdschap wanneer ik het toneel opging.”

„Wat vind je van de commentaren in de Engelse pers over je groep?” Bolan: „De invloedrijke muziekbladen worden in Engeland gezien als bijbels. Ze worden van de eerste tot de laatste bladzijde gelezen. Maar wat erger is, men gelooft ze. Als je de mensen waarover geschreven wordt ontmoet, kom je bedrogen uit. Dan blijkt dat alleen dat geschreven wordt wat het publiek wil. Ze blijven aan de oppervlakte en men verschuilt zich achter vaagheden. Een kwalijke zaak.”

„Treed je graag op?” Bolan: „Nee, ik heb er geen lol meer in. De fans maken er een grote puinhoop van. Ze vernielen het meubilair en klimmen het podium op. Vechtpartijen zijn aan de orde van de dag. Er vallen nog eens een keer doden. Dat kan niet uitblijven. Ik ben dan ook van plan met m'n tournees te stoppen. Erg jammer, maar die fans hebben het aan zichzelf te wijten.”

Nieuwste L.P. Van

T. REX - 20TH CENTURY - Ariola

★ ★ ★ ½

Goed, ergens is T. Rex een vervelend beest, want wat er door Marc Bolan en z'n makers gemaakt wordt, verschilt onderling verdomd weinig. Ieder nummer, dat van T. Rex uitkomt, is T. Rex. Een beetje dreinerig astmaties gezongen, volgepropt met gitaren. Ik heb er echter een zwak voor, dat astmatiese gejeugel. Met plezier laat ik een paar elpees achter elkaar de naald passeren. De beste tot nog toe was dat album met die zwart-

20th
CENTURY

T. Rex

gouden hoes, waarvan me de naam zo gauw niet te binnen wil schieten. Op de hielen gezeten door „20th Century”, waarop o.a. „Telegram Sam”, „Metal Guru”, „Children Of The Revolution”, „Solid Gold-Easy Action”, het voortreffelijke „Born To Boogie” en „Thunderwings”. Een toffe plaat, die aantoont, dat ego-tripper en glitter-maniak Marc Bolan nog steeds voortreffelijke muziek maakt...

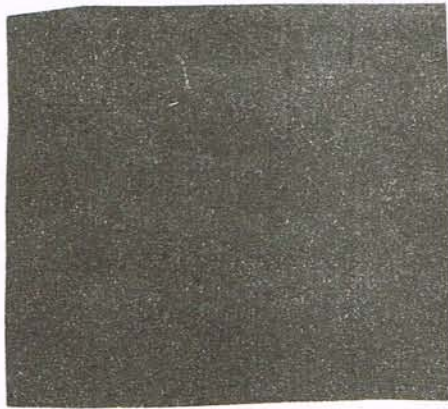
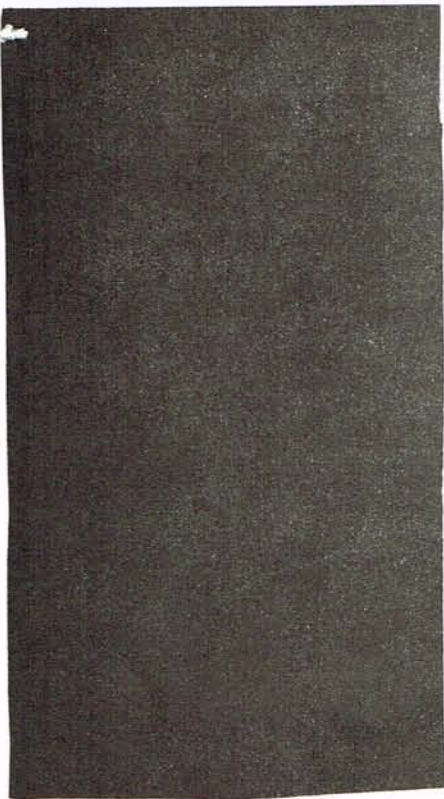
Wat is er nog aan overblijft van Lou Reed
 zijn tijd in de Van Dyke Underground verlies. Het
 was een groep waarwaars hij nog van leefde. Zijn
 muziek was altijd zeer betrokken bij de muziek die
 hij maakte. Het was door dit soort muziek dat zijn
 muziek de jaren onder de naam van producer
 en later de jaren van zijn het spreken
 van de jaren van Lou Reed getiteld.
 Het was een van de laatste jaren.
 Een van de laatste jaren werd weinig
 naar de muziek die hij maakte. Pas na het uit
 van de jaren van de tweede (p Transformer kwam
 naar de belangstelling te staan.
 Een van de nummers, het prachtige Walk On
 The Sun Side een song die je in het jaar 2000
 ook hoorde. Het was als single nemen uit de 50-
 jaren. En dat zit je gevraagd. Dat kan er niet
 gebeuren. Niet dat Lou Reed daar na is
 om zit te wachten. Maar dat het niet zit te
 zijn.

In 1965 produceerde Reed's grote
 Underground met een muziekstukken.
 Het was een van de laatste jaren.
 Het was een van de laatste jaren.
 Het was een van de laatste jaren.
 Het was een van de laatste jaren.

aan. Een effect, dat een jongen als
 Newhart ook nog eens heeft. Vooral Transformer is een
 rock 'n roll song als Vicious worden afgewerkt
 ook met monotone liederen op een strikt
 dergrond. Reed's zang herinnert ons aan
 David Bowie.
 Maar dit heeft het album dan ook
 goed. Reed en Bowie weten zich te danken.
 Lou Reed: Lang naar Reed niemand
 vreemd. Dat jongen make-up gaan
 je gewoon een volgende stap. Ik probeer
 goede rockshow te brengen. Om het
 ander te accentueren maar ik niet een
 ver ik niet nagaan.

Wat zijn Reed van Allen Cooper
 Allen Cooper? Daar vraag je me wat
 het antwoord? Goed ik vind het
 goed. Reed beneden die pakk. Het
 is een van de laatste jaren. Maar misschien is
 het een van de laatste jaren.
 Het was een van de laatste jaren.
 Het was een van de laatste jaren.
 Het was een van de laatste jaren.

TRANSFORMER
 Vicious; Andy's Chest; Perfect Day;
 Hangin' Round; Walk On The Wild Side;
 Make Up; Satellite Of Love; Wagon Wheel;
 New York Telephone Conversation; I'm
 So Free; Goodnight Ladies.

'LOU REED'
 I Can't Stand It; Going Down; Walk And
 Talk It; Lisa Says; Berlin; I Love You;
 Wild Child; Love Makes You Feel; Ride
 Into The Sun; Ocean.